

OP HET WAD

De ontmoeting

Tim en Tamara renden hand in hand door het bos bij Nes. Ze moesten hoog springen om hun vaart te houden en de takken, die overal lagen te ontwijken. Plotseling viel Tamara, ze was blijven haken aan een tak en Tim sleurde haar toch nog mee in zijn vaart. Daar lag ze. Ze krabbelde snel overeind: "Ik heb niks, er is niks wat pijn doet." Maar toen ze weer verder renden, viel het hen op dat Tamara vreemd liep. Geen wonder: haar hak was van haar schoen losgegaan bij het struikelen over de tak.

"We gaan terug", besliste Tim. "Zoeken waar ie kan liggen". Maar ze vonden de hak niet terug. Wat nu? Terug naar het huis? Rennen ging niet lekker, dus ze liepen op een sukkelgangetje terug. Op het duin konden ze hun vakantiehuis, al zien. Onderweg kwamen ze bij een houten hut. De tweeling keek elkaar aan: "Even binnen kijken." De deur zat niet op slot, merkte Tim. "Het lijkt wel een werkplaatsje, maar ook een vissershut." Er was een rek met gereedschap boven een werkbank. Ze zagen een hamer en een boormachine en zagen in allerlei maten. Aan de wand ertegenover hingen netten. "Zou hier een visser wonen of een timmerman?" vroegen Tim en Tamara zich af. De tweeling was negen. Ze begrepen wel dat ze hier niet mochten

komen. Tim bedacht: "Ik kan hier wel een nieuwe hak aan je schoen maken." "Ja maar, hoe moet ik dan lopen?" vroeg Tamara. "Dan ga jij gewoon even mee naar dat huisje daar", wees Tim naar een huisje verderop, waar licht aan was en waar rook uit de schoorsteen kwam.

De deur van het huisje was niet op slot, Tim duwde hem open. Het leek of er iemand net was weggegaan, want er stond een bord op de tafel, de kachel was aan en een korf met hout stond klaar. "Ik ga vlug terug om je hak te maken en kom je dan weer halen." Tim duwde Tamara op een stoel en nam haar schoen mee, zonder dat

Tamara kon protesteren. Daar zat ze dan. Alleen in het vreemde huisje. Tim rende terug naar het werkschuurtje.

Tamara bekeek het kamertje en ontdekte daarachter een keukentje met een waterpomp. Ze pompte het aanrechtje vol water. Toen haalde ze het bord en ging het afwassen. Dat ging leuk en ze haalde een kopje, een beker en een glas. Opeens ging de deur van het keukentje open en een oud vrouwtje keek haar verbaasd aan: "Wat doe jij hier in het huis van de Sippelaar?" Tamara keek heel erg geschrokken: "Ik wist niet dat de Sippelaar hier woont, ik moet op mijn hak wachten en toen heb ik af gewassen omdat ik de pomp leuk vond. Bent u de Sippelaar dan?" "Nee", lachte het vrouwtje. "De Sippelaar is een man. Ik ben tante Trijn, ik help de Sippelaar met schoonmaken. Maar vertel eens, hoezo moet je wachten op je hak?" Tamara vertelde over haar broertje. Tante Trijn keek bezorgd: "Ik hoop maar dat hij klaar is voordat de Sippelaar hem opmerkt." "Ik kan u wel helpen", stelde Tamara voor. "Als ik hier schoonmaak," vertelde tante Trijn, "zing ik altijd het liedje van de Sippelaar. Eigenlijk heet hij Sipriaan Visser. Maar ik noem hem zo. Dan ga ik rond met de veger en stamp met de stok op de grond en ik zing: "De Siep, de Sap, de Sippelaar, die heeft op z'n kop geen mensenhaar." Kom ik zal je ook een bezem geven dan zingen we samen." En zo kwam het dat Tante Trijn en Tamara luid zingend door het huisje liepen. Plotseling vloog de deur open en daar rolde Tim naar binnen: "Hij wil me vermoorden, hij is echt gevaarlijk! Hij heeft me voorop de fiets gezet en hij jaagt door alle kuilen. Ik ben er twee keer bijna afgevlogen!" Achter hem kwam een oude man met een bontmuts op binnen. Hij zette de muts af en keek woest in het rond. "Wat doe jij hier, Trijn? Je hebt gisteren al schoongemaakt!" bulderde hij. Tamara snapte meteen waarom Tante Trijn het lied van de Sippelaar had verzonnen, want het haar van de oude man stond kaarsrecht omhoog. Het leek alsof het nog op de rug van een egel stond. Ze ging boos voor de oude man staan: "Waarom wilt u mijn broertje vermoorden, waarom rijdt u zo levensgevaarlijk door alle kuilen?" "Hij is mijn vissershut binnengegaan en speelt met mijn scherpe gereedschap bedoel je zeker, boos dametje. Waarom zijn jullie hier allemaal?" De oude man probeerde boos te kijken, maar je kon zien dat hij het zo niet bedoelde. Hij gaf Tim een hand. "Als je dacht dat ik je wilde vermoorden, moet ik je mijn excuses maken. Ik wilde alleen maar snel naar huis omdat anders het vuur uitging." "Ik moet misschien ook mijn sorry zeggen omdat ik in uw werkplaats was. Maar ik wilde maar de hak van de schoen van mijn zusje maken." Tim had de schoen nog in de hand, de hak, die hij had gemaakt was groter dan de schoen, maar wel even dik. De oude man en het jongetje lachten. "Was je deze hak soms verloren?" vroeg de Sippelaar en liet een hakje van een schoen zien. "Eens zien of hij past." De Sippelaar hield het hakje naast de schoen, die Tamara nog aanhad. "Vind je het goed dat ik deze hak onder de schoen lijm?" vroeg hij aan Tim. "Even tot tien tellen en je kunt er weer op lopen. Kom, ik zal warme chocolademelk voor jullie maken. Misschien geloven jullie dan dat ik geen moordenaar ben. Ik zie er misschien gevaarlijk uit, maar ik ben het niet, hoor. Ik heet Sipriaan Visser, jullie mogen me wel opa Visser noemen". "Tante Trijn zegt dat u de Sippelaar bent. Mogen we u ook wel opa Sippelaar noemen?" vroeg Tamara. Tante Trijn kreeg opeens een erg rode kleur. En zo kwam het dat de tweeling iedere vakantie daarna op bezoek ging bij de Sippelaar. Want zeg nu zelf: wat of wie is er nu leuker dan een opa?